

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Arbor Vitæ Sive Vita Et Doctrina Christi

Ex Quatuor Evangeliiis In Meditationes Quotidianas Velvti Totidem Ramos
Distributa

Illsung, Jakob

Dilingæ, 1693

Meditatio CCXCVI. De Sedata nocturna maris tempestate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60727](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60727)

tualium Exercitationum pensum, officiorum nostrorum functionibus impeditum, proximo tempore compensare; & ut Oratio attentè ac devotè peragi possit, negotia nostra componere, distractionum turbam dimittere, tempus & locum opportunum Orationi deligere, ac in montem, mentis super omnia terrena elevatione, ascendere.

PUNCT. III. Aliam causam ascensûs Christi in montem indicavit S. Joannes. c. 6. v. 15. *JESVS* ergo cum cognovisset, quia venturi essent, ut raperent eum, & facerent eum Regem, fugit iterum in montem ipse solus. Ideo nempe populum prius dimisit, & mox in montem fugit, ut animo à turba hominum segregato, & ad Cœlestia elevato Orationi vacaret, & mundani Regiminis honorem sublimiore mente despiceret. Ideo autem dicitur in montem fugisse solus, quia pauci sunt, qui cum Christo honores despiciunt. Fuge ergo & tu in montem solus, superior aliorum hominum judicijs, & honoris appetitu.

MEDITATIO CCXCVI.

De Sedata nocturna maris tempestate.

Matth. 14. v. 24. Marc. 6. v. 47. Joan. 6. v. 18.

PUNCTUM I. *Et dimissâ turbâ* (quam quinque panibus & duobus piscibus miraculosè multiplicatis refecerat) *ascendit in montem solus orare. Vespere autem facto solus erat ibi. Navicula autem in medio mari iactabatur fluctibus* (in quam scilicet compulit JESVS Discipulos ascendere, & præcedere eum trans fretum) *erat enim contrarius ventus.* Matth. 14. v. 23. Sic postquam

quam Christus in Cælum, velut in montem, cum Patre Cælesti acturus ascendit, respicit nos in medio maris hujus procellosæ vitæ tribulationibus, & tentationibus, veluti contrarijs ventis jactatos. Sicut ergo Christus amantissimos suos Discipulos, quos ipse in naviculam compulerat, permisit à contrarijs ventis in medio mari jactari, ubi nec tempestatem effugere, nec arte & viribus suis superare potuissent, nisi ipse Creatione sua ad Patrem eos juvisset, ac deinde etiam ventos, & mare compescuisset; ita quos in suam disciplinam, & in Ecclesiæ ac Religionis naviculam vocat, & Vocationis efficaciam compellit, finit varijs tribulationibus, ac tentationibus agitari. Ideo hos monet Ecclesiasticus c. 2. v. 1. *Fili accedens ad Servitium DEI, sta in Justitia, & Timore, & prepara Animam tuam ad tentationem, deprime cor tuum, & sustine &c.* Sed cum fide in Christum, ille scit, & videt, quid tecum agatur; Salutem & causam tuam agit apud Patrem, & jactari finit, mergi non finit.

PUNCT. II. *Quarta autem vigilia noctis* (in tribulationibus enim vigiliis, seu mutationes excubiæ solentur noctes longiores dividi) *venit ad eos ambulans super mare.* Matth. 14. v. 25. Addit S. Marcus c. 6. v. 48. *Et volebat præterire eos.* Pergit S. Matthæus: *Et viantes eum super mare ambulantes, turbati sunt dicentes: Quis phantasma est. Et præ timore clamaverunt; statimque Jesus locutus est eis: Habete Fiduciam: Ego sum, nolite timere.* Ex dilatione adventus Christi usque ad quartam vigiliam, & ex simulatione volentis præterire colligitur, DEVM ad probandam nostram Patientiam Longanimitatem, & Fiduciam, non statim liberari à tribulatione, vel tentatione, imò simulare, quæ

vellet nos præterire, ac deserere; & quamvis nobis auxilio suo præsens sit, hoc ipsum tamen à nobis non agnosci. Ne ergo in hujusmodi casu animo cadamus, sed credamus Prophetæ Habacuc dicenti: C. 2. v. 3. *Si moram fecerit, expecta illum; quia veniens veniet, & non tardabit.* Sicut enim Christus tandem venit ambulans super mare; sic tempore, & modo aderit nobis, quo minimè fieri posse putabamus. Itaque constanti Fiducia clamemus ad ipsum, & in tempore necessitatis loquetur nobis ad cor, manifestabit nobis suam Præsentiam in tribulatione, & pellet omnem timorem & tempestatem.

PUNCT. III. *Respondens autem Petrus dixit: Domine, si tu es, jube me ad te venire super aquas. At ipse ait: Veni.* Matth. 14. v. 28. Hinc patet, quantam Fiduciam præstet cognitio Divinæ Præsentia, ut tribulationum, ac tentationum procellosum mare non tantum non timeamus; sed ultrò petamus in illud immiti. Præterea colligitur, quàm hoc desiderium placeat DEO, per illud ad se nos vocanti, & danti simul virtutem, innoxio pede veniendi.

MEDITATIO CCXCVII.

Continuatio ejusdem Historiæ.

PUNCTUM I. *Et descendens Petrus de navicula ambulabat super aquam, ut veniret ad JESVM. Videns verò ventum validum, timuit, & cum cepisset mergi, clamavit dicens: Domine salvum me fac.* Matth. 14. v. 29. Vide, quanta sit Gratia & efficacia Divinæ Vocationis, adeo ut ea adjuvante etiam illa, quæ vires nostras superant, mox